

[Søren P. Larsen.]

og omkring en Snes Kroner om Ugen til Ungdomsforanstaltninger er et meget anseeligt Statsbidrag, men det viser, at det er ugørligt gennem disse Foranstaltninger at opnaa en væsentlig Nedgang i Arbejdsløshedstallet og at skabe en Beskæftigelse, som er nogenlunde tilfredsstillende. Jeg tror, Fejlen ligger i selve Lovens Opbygning.

Jeg har jo nok set, at medens den højtærede Statsminister tidligere var af den Opfattelse, at det var Landstinget, der hindrede Regeringens Beskæftigelsespolitik i at udfolde sig, var den højtærede Statsminister paa Kongressen, som Socialdemokratiet holdt, inde paa, at nu udøves der Sabotage fra Amtsraad og Kommunalraad. Den højtærede Statsminister er ikke til Stede, og jeg vil gerne spørge den højtærede Socialminister, om han billiger og staar bag ved den Paastand, som Statsministeren har fremsat, at Aarsagen til, at der i mindre Grad er gennemført Beskæftigelsesforanstaltninger, skyldes Sabotage fra Amtsraad eller Kommunalraad. Jeg tror nemlig ikke, den Paastand vil kunne holde. Jeg har talt med adskillige Kommunalmedlemmer, som har indsendt Andragender, og de har meddelt, at Andragenderne, hver Gang de kom tilbage, var skaaret betydeligt ned. Det er den almindelige Opfattelse ude omkring — og det er der ogsaa Eksempler paa —, at naar Kommunerne og Amtsraadene fremsender saadanne Henvendelser om Beskæftigelsesforanstaltninger, bliver disse Beskæftigelsesforanstaltninger tit skaaret meget stærkt ned, inden de naar tilbage til Befolkningen igen, ligesom der ogsaa gaar en rum Tid fra Anmodningernes Indsendelse til deres Godkendelse. Jeg vil derfor, saa stærkt jeg kan, tilbagevise Statsministerens Paastand om, at der udøves skjult Sabotage rundt om i Amtsraad og Kommunalraad for at lægge Regeringens Beskæftigelsesforanstaltninger Hindringer i Vejen, og jeg tror, det er heldigt, at Statsministeren fremsatte sin Paastand, inden det af Justitsministeren forelagte Lovforslag om Straf for Udtalelser, der er krænkende for kommunale Raad, endnu er blevet Lov, for jeg er ikke sikker paa, at Statsministeren ikke ellers kunde drages til Ansvar for sin Paastand. Det er min Opfattelse — og mange af dem, jeg har talt med, har samme Opfattelse —, at Administrationen inden for Centralledelsen her har et større Ansvar, og at der har været stor Villighed og er indsendt mange Planer fra Amtsraad og Kommunalraad for at faa Beskæftigelsesforanstaltninger ifølge de forskellige Love, der er ved-

taget, i Gang. Det er derfor, jeg har nævnt Spørgsmaalet her, og jeg spørger den højtærede Socialminister, om han staar bag ved den Paastand, som Statsministeren har fremsat, og som vi vil tilbagevise paa det bestemteste.

Vi er klar over, at saaledes som Beskæftigelsesforholdene her i Landet i Dag er, er der mange Vanskeligheder at overvinde, om man skal naa frem til bedre Forhold. Der er jo det ejendommelige ved det, at selv om der officielt er stor Ledighed, er der tillige rundt omkring et vist Behov for Medhjælp, som ikke er blevet dækket, og man kan nu vende og dreje det, som man vil, een Ting staar i hvert Fald fast: at i mangfoldige Kredse i Befolkningen vækker det Uvilje baade over for den sociale Lovgivning og over for Administrationen, at der samtidig med den tusindtallige Ledighed er et vist Behov for Arbejdskraft, som ikke kan dækkes. At det tærer paa Samfundets Økonomi at bevilge disse mægtige Beløb, som det jo bliver, naar der er saa mange, der skal hjælpes gennem disse Foranstaltninger, er givet. Ved den Merudskrivning af Skatter, som skal til for at skaffe disse Midler til Veje, nedsættes Befolkningens Købeevne, hvilket atter har til Følge, at der bliver mindre Beskæftigelse. Dette har for Resten Statistiske Efterretninger gjort opmærksom paa, idet man Side 16 i Statistiske Efterretninger nævner, at der er forskellige Industrier, saasom Glasværker, Porcelænsfabrikker og Cykelfabrikker, der har haft nogen Produktionsnedgang i 1938. Dette bekræfter det andetsteds omtalte Indtryk: at Forbruget af en Række mere undværlige Forbrugsvarer har været indskrænket eller i hvert Fald udsat. Jeg er tilbøjelig til at tro, at det i nogen Grad skyldes den Omstændighed, at Leveomkostningerne, Husleje, Skatter, Kontingenter, Beklædning, er steget. Medens en Familie efter Statistikken kunde eksistere for godt 3 000 Kr. i 1931, skal der nu 3 600 Kr. til at dække det samme Forbrug. Det er givet, at i en Periode, hvor Prisniveauet udvikler sig i den Retning, vil en stadig større Procentdel af Indtægten gaa til de absolutte Livsformødenheder, og naar Købeevnen svigter, gaar ogsaa Beskæftigelsen nedad, idet Beskæftigelsen i højere Grad afhænger af Købedygtigheden end af noget andet.

Vi anvender betydelige Beløb for at hjælpe de stakkels Mennesker, som er blevet slaaet ud, men det er, som jeg nævnte før, besynderligt, at der samtidig med den store Ledighed kan være et vist Behov for Ar-